

at da der findes et Stykke, som siger, at noget er forbudt, saa vil det se underligt ud, at der straks bagefter kommer et andet Stykke, hvorefter den Slags Ting dog er tilladt, naar der ikke i Hovedbestemmelsen, der taler om Forbuddet, er indstødt en Bemærkning om den i næste Stykke staaende Undtagelse; men det forandrer altsaa ikke Meningen.

Saa have vi under Nr. 7 foreslaaet en Ændring til § 46, der omtaler, at man, da man ikke har nogen Arbejdsanstalt eller Forsørgelsesanstalt paa Færøerne, kan anbringe besværlige Fattiglemmer paa affides liggende Steder under streng Opsigt. Den Ændring, som her er foretaget, tilsigter ikke nogen virkelig Forandring i Ordnes Mening, men vi have kun troet, at Tanken i Lovforslaget gjordes tydeligere ved det af os stillede Forslag. Nr. 9 har jeg omtalt.

Jeg har saaledes gennemgaaet de Ændringsforslag, som ere stillede af det samlede Udvalg. — Saa har Mindretallet stillet et Forslag om, at § 53 skulde udgaa. Det er Bestemmelserne om den disciplinære Straffemyndighed, som Fattigbestyrrelserne med Samtykke af Landfogden, Politimesteren paa Færøerne, kan udøve over for Fattiglemmer, der gøre sig skyldige i forfælske Forseelser. Der har Mindretallet foreslaaet, at denne Paragraf skulde udgaa. Mod at den udgaa, kan man for det første indvende, at det er ikke Stedet her paa ny at optage en Drøftelse af, hvorvidt de tilsvarende Bestemmelser i den almindelige Lov af 1891 ere heldige eller ikke. Denne Bestemmelse her er ligehørende med Bestemmelsen i Loven af 9de April 1891. De forfælske Tivul, som i saa Henseende kom frem, den Gang Loven af 1891 blev behandlet, ere den Gang blevne drøftede og have een Gang fundet deres Afgørelse, og der er ikke mere Grund, forekommer det Udvalgets Flertal, til nu at optage dette Spørgsmaal paa ny end til at optage et hvilket som helst andet Spørgsmaal. — Mindretallet mener, at Paragraffens Anvendelse skulde forudsætte, at der eksisterer Forsørgelses- eller Tvangsarbejdsanstalter, og da der ikke findes saadanne paa Færøerne, burde Bestemmelsen altsaa udgaa. Jeg tror, at dette hviler paa et Fejslyn fra det ærede Mindretals Side. Naturligvis kunne de Forseelser i Paragraffen, som tænkes begaaede paa Arbejdsanstalter og Forsørgelsesanstalter, ikke forekomme der, og for saa vidt vil Paragraffen ikke finde Anvendelse, men Paragraffen forudsætter i øvrigt ingenlunde Tilstedeværelsen af Arbejdsanstalter eller andre Forsørgelsesanstalter. Tværtimod omhandler Para-

graffen — som ogsaa den tilsvarende Paragraf i Loven af 1891 — ogsaa Uordner udviste af Fattiglemmer, som ere anbragte uden for Forsørgelsesanstalter. Hvis f. Eks. et Fattiglem, som maatte være anbragt hos en Familie, gør sig skyldig i utilbørligt Forhold, f. Eks. Stænderi, Ureskænderi af Personer, som høre til den Husstand, hvor han er anbragt, eller maatte Slag, tilføjede Familiefaderen, Hustruen eller Børnene, da maa den Slags Ting naturligvis kunne revses; man kan ikke henvisse de paagældende til den øvrige Lovgivning, thi denne vil føre til, at man skulde anlægge privat Søgmaal. Der maa jo i dette Forhold som i andre Forhold, hvor Folk gøre sig skyldige i disciplinære Utilbørligheder, kunne anvendes disciplinære Straffe, og det gælder netop paa Færøerne, fordi man ikke der har Arbejdsanstalter eller deslige. Her nede har man, naar man har anbragt et Fattiglem hos en Familie, og det maatte opføre sig utilbørligt, altid den Udvej at kunne anbringe det paa en Arbejdsanstalt, og saa bliver det undergivet de disciplinære Bestemmelser, som gælder for denne Anstalt; men det har man ikke oppe paa Færøerne. Netop den Omstændighed, at man ikke der har Arbejdsanstalter, kan ogsaa i øvrigt medføre Nødvendigheden af særlige Bestemmelser. Der er f. Eks. den særlige Bestemmelse, motiveret ved, at man ikke har Arbejdsanstalter, at fattige i særlige Tilfælde med en overordnet Autoritets Tilladelse kunne sættes paa Omgang blandt Distriktets Beboere. Man har tillige den Bestemmelse, jeg før omtalte, at besværlige fattige kunne anbringes i affides Bygder under streng Opsigt. Det er en ligesvem Forudsætning, at man ikke kan undvære særlige Regler om deslige fattige. Naar nu f. Eks. en Person, der efter en saadan særlig Beslutning gaar paa Omgang, eller som er anbragt i en affides Bygd, maatte gøre sig skyldig i Utilbørligheder, saa maa man ogsaa have et disciplinært Straffemiddel over for ham. Og det har man i § 53. Udvalgets Flertal maa derfor holde paa denne Paragraf, og jeg betvivler ikke, at det høje Ting vil følge Flertallet.

C. C. Andersen: Som ærede Medlemmer ville se af Betænkningen, har jeg fundet Anledning til at gøre nogle Bemærkninger til enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, ligesom jeg ogsaa har stillet et Ændringsforslag til § 53, der gaar ud paa at lade denne Paragraf helt udgaa.

De Bestemmelser, som jeg ønsker forandrede, men som jeg har undladt at stille